

KELLY DOUST

Het

GEHEIM

van de

PARELS

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2016 Kelly Doust
Oorspronkelijke titel: *Precious Things*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books, s.r.o.

ISBN 978 94 027 1040 3
NUR 302
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins ANZ, Sydney, Australië.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Aimee: Normandië, 1891

Met duim en wijsvinger zoekend tussen piepkleine ingedeukte rondjes pakte ze op de tast het volgende glanzende glazen kraaltje, een glinsterend pareltje van kwikzilver. Aimee viste het tussen de honderd andere in de kleine houten naaidoos uit, bracht het dicht bij haar gezicht en tuurde naar het speldenprikje licht. Haar favoriete naaigerei lag naast haar op de lage tafel: een door het vele gebruik dof glanzende schaar, een speldenkussen en strengen borduurgaren, geverfd in zachte, gedekte tinten. Fonkelende bergkristallen en lovertjes lagen verspreid over het rozenhouten blad van de tafel te wachten tot ze tussen de donker glanzende pareltjes werden bevestigd.

Ze stak een ragdunne naald door het midden van het kraaltje, trok daarna in een wijde boog de draad door het piepkleine gaatje. Het kraaltje roetsjte als een koorddanser over de draad van gesponnen zijde naar beneden en kwam stuiterend tot stilstand toen het de stoffen ondergrond bereikte.

Aimee stopte om een keurende blik op haar werk te werpen door de halsboord op te houden in het licht. De ruw linnen band was nu zo goed als onzichtbaar, bijna geheel bedekt met een ingewikkeld patroon van fonkelende versieringen. Op zoek naar een plekje om de naald door te steken, duwde ze te hard en prikte in haar vinger. In een reflex liet ze de boord op haar schoot vallen. Met een binnensmondse vloek bekeek ze haar vinger in het licht, drukkend vlak onder het drupje rood dat onder de rand van haar nagel uit sijpelde. Een druppel bloed viel, besmeurde het linnen in haar handen.

Ze bracht haar vinger naar haar mond en proefde de ijzerachtige
smaak van bloed.

HOOFDSTUK 1

Maggie bracht een laagje rode lippenstift op en bekeek zichzelf in de halspiegel. Ze trok een getailleerd ruiterjasje aan, waarna ze haar golvende bruine haar gladstreek.

‘Zo moet het maar. God, ik kom nog te laat... Wat denk je dat hij wil, Tim?’ vroeg ze, haar tas van de kapstok grissend.

‘Maak je niet zo druk, je ziet er fantastisch uit,’ zei Tim, haar naar zich toe trekkend om zijn ongeschoren gezicht in haar hals te begraven.

Lachend maakte ze zich los. ‘Niet doen, ik moet weg,’ zei ze, tegen zijn brede borst duwend. ‘O jee, je hebt lippenstift op je.’ Ze streek met een vinger over zijn wang, giechelde. ‘Sorry... al staat het wel goed bij je ogen.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg hij met twinkelende ogen.

‘Misschien moet je ook wat mascara opdoen...’

Tim deed alsof hij het overwoog voordat hij een uitval deed om haar in haar achterste te knijpen.

‘Hou op!’ riep ze lachend, en ze duwde hem weg.

‘O, hé, voor ik het vergeet: ik ben vanavond laat. Sorry, afspraak met een klant.’

‘Geen probleem,’ zei ze. ‘Ik kook wel.’

‘Bedankt, je bent een topper.’

Maggie controleerde net of haar telefoon in haar tas zat, toen het geluid klonk van rennende voetjes die door de hal aan kwamen stuiven en Pearl zich met verbazingwekkende kracht aan haar been vastklampte.

‘Mammie!’ riep ze.

Maggie vroeg zich af hoe het kwam dat haar dochter zo’n zesde

zintuig voor dit soort dingen had. Ze leek altijd precies te weten wanneer haar moeder op het punt stond te vertrekken, vooral als ze al aan de late kant was.

‘Dag, pukkie, ik moet ervandoor. Zeg eens, wie is mijn allerliefste meisje ter wereld?’ Zich bukkend om Pearl een knuffel te geven, probeerde ze de kleine armpjes los te maken van haar been. Daar moest Pearl echter niets van hebben, en ze leek zich op te werken naar een driftbui.

‘Neehee, mammié, niet weggaan!’ gilde ze. Ze trok Maggie naar beneden en klemde zich uit alle macht aan haar vast. Maggie besefte dat de tere schakeltjes van het gouden kettinkje om haar hals het elk moment konden begeven.

‘Tim, hier heb ik even wat hulp bij nodig,’ zei ze terwijl ze de vertrouwde worsteling tussen werk en privé voelde opspelen.

Tim haakte Pearl los van Maggies nek en hield zijn woelende en huilende dochter stevig in zijn armen. Met haar lippen vormde Maggie het woord ‘bedankt’, waarna ze zwaaiend naar de voordeur begon te lopen. ‘Dag, lieverds, een fijne dag allebei. Tot vanavond.’

Ze sloot de kobaltblauwe deur achter zich en leunde eventjes tegen het solide hout, ineenkrimpend toen ze Pearls gegil nog luider hoorde worden. Opnieuw keek ze op haar horloge, roffelde toen de treden af. Pearls gehuil volgde haar tot halverwege de straat en stierf pas weg bij nummer 67. Ze onderdrukte het schuldgevoel en dankte God op haar blote knieën dat Tim zo’n rots in de branding was.

In gedachten begon ze het lijstje af te lopen van dingen die gedaan moesten worden. Nog steeds in rap tempo doorstappend, diepte ze haar agenda uit haar tas op en nam haar takenlijst door, soepel zigzaggend langs moeders met kinderwagens, slenterende scholieren en vroege forenzen. Aannemers achter hun broek zitten

voor een offerte, gastenlijst voor Tims veertigste verjaardag, gigantische berg wasgoed uitzoeken die het washok dreigt te bedelven, campings in het Lake District in kaart brengen, datum prikken voor een intiem dinertje met Tim. Het laatste punt was dubbel onderstreept en stond al maanden op de lijst.

Toen ze opkeek van haar agenda, vielen haar de voortuinen op waar ze langsliep. Viooltjes, geraniums en stevig gevormde knoppen die glansden van de ochtenddauw leken zich te koesteren in het vroege lentezonnetje en bijna uit hun bloembakken te barsten van levenslust. Het was haar favoriete seizoen, wanneer de zware donkere winterdeken met elke nieuwe dag verder leek op te trekken boven Londen. Zelfs de intensiteit van het licht veranderde nu de laaghangende grijze bewolking plaatsmaakte voor een heldere, blauwe hemel. In de lucht leek al een vage belofte te hangen van de warmere maanden die op komst waren, en ondanks de lichte ongerustheid over het feit dat ze op zo'n vroeg tijdstip bij haar baas moest verschijnen, voelde ze een golf van opwindning.

Halt houdend bij het bloemenstalletje bij metrostation East Putney, graaide ze weer in haar tas, op zoek naar haar portemonnee – ze had nog een paar minuten voordat haar metro ging. Een kleine, gezette man dook op uit de schemering van de kitscherige woonwagen.

'Ciao, Maggie!' begroette Gino haar, zijn armen gespreid in een hartelijk gebaar. 'Hoe staat het leven vandaag, *bella*? Wat een mooi jasje – kijk die knopen eens, heel stijlvol,' zei hij, een bewerkte koperen knoop op haar roodfluwelen manchet betastend. Dit was wat ze het fijnst vond aan hun buurtje: de saamhorigheid. En Gino's stalletje was een paradijsje. Ze kon de werkweek niet beginnen zonder verse bloemen op haar bureau, en zo vers als bij Gino waren ze nergens. 'Wat kan ik vandaag voor je betekenen?' vroeg hij.

Haar oog viel op een boeket donkerroze pioenrozen en witte rozen op de toonbank – haar lievelingsbloemen – maar ze vond dat ze vandaag echt eens iets anders moest proberen.

‘Wat dacht je van deze?’ Gino viste een bos uit een emmer bij zijn voeten. ‘Aparte kleur, van een nieuwe leverancier. Ik heb ze vanochtend op de veiling zelf uitgekozen. Zodra ik ze zag, dacht ik: deze zal Maggie mooi vinden.’

‘O, wat aardig, eh... laat me eens kijken,’ zei ze alsof ze de zachtgroene hortensia’s die Gino met trots presenteerde, serieus overwoog. De bloemblaadjes waren paars met groen gestreept, wat haar vaag deed denken aan potpourri. Ze haatte potpourri, de muffe, stoffige geur ervan. Alleen kon ze het niet over haar hart verkrijgen om Gino teleur te stellen. ‘Beeldschoon,’ zei ze met een stralende glimlach. ‘Ik neem ze.’

Gino grijnsde breed. ‘Ik wist dat je ze mooi zou vinden, *bella*. Vijf pond. Voor jou doe ik er een paar pond af.’

‘Bedankt, Gino, heel fijn,’ zei ze, en ze probeerde niet ongeduldig van de ene op de andere voet te hippen terwijl hij de hortensia’s zorgvuldig in bruin papier wikkelde en met lint dichtbond.

Door de trap naar het station af te stuiven haalde ze nog net haar metro voordat de deuren dichtgingen, en ze plofte met een zucht van verlichting op een stoel. Terwijl de metro over de rails van de District-lijn ratelde, keek ze nogmaals hoe laat het was. Verdorie, het werd kielekiele. Toen ze om een onverklaarbare reden tien minuten stilstonden, voordat ze in een sukkelgangetje verder reden, kermde ze onwillekeurig hardop van frustratie. Een in krijstreep gehulde zakenman die zijn keurig gevouwen exemplaar van *The Times* zat te lezen, keek verrast op, zijn ogen glinsterend van ingehouden lachen. Ze glimlachte terug en bloosde, waarna ze zogenaamd aandachtig naar de bloemen op haar schoot tuurde.

Ze had de gedragscode van de metro nooit helemaal onder de knie gekregen, misschien omdat ze buiten Londen was opgegroeid. Al dat dodelijke stilzwijgen en die stijve gereserveerdheid, net doen alsof je niets merkte als er naast je iemand in een hoekje zat te snikken, of zijn uitpuilende tas in je knie stak... Soms had ze zin om keihard te gaan zingen, alleen om wat leven in de brouwerij te brengen. Toch besepte ze wat een bofkont ze was dat ze op haar pootjes terecht was gekomen in de hoofdstad. Leuk huis, leuke baan, leuke vrienden... Zij en Tim hadden het prima voor elkaar. Maar wat zou Bonningham in hemelsnaam willen?

Toen haar autoritaire baas haar gisteravond laat een berichtje had gestuurd dat hij haar de volgende ochtend vroeg wilde spreken, had ze meteen paniekerige conclusies getrokken. Het kon niet anders dan slecht nieuws zijn, dacht ze, ongerust over de aanvullende hypotheek die ze pas hadden afgesloten voor de verbouwing. Pulkend aan de pluusjes aan de binnenkant van haar mouw, probeerde ze het werk uit haar hoofd te zetten, in elk geval een paar minuten.

Na een overstap op Notting Hill Gate op de metro naar Bond Street rende ze met twee treden tegelijk de trap naar de uitgang op, de hortensia's tegen haar borst geklemd. Ze laveerde geroutineerd tussen de forenzenstroom door en trok de glazen deur van Bonninghams Veilinghuis om exact halfacht open, denkend aan Charles Bonninghams zerotolerancebeleid ten aanzien van laatkomers. Ze mikte haar tas op haar bureau, streek haar haar glad en greep het medaillon dat aan de gouden ketting op haar borst hing, waar ze ter geruststelling even overheen wreef. Pas toen ze voor de houten paneel deur van haar directeurs hoekkantoor stond met haar hand geheven om aan te kloppen, realiseerde ze zich dat ze de bloemen nog steeds vasthield.

'Margaret, ben jij dat? Kom binnen.'

Nee, nee, nee, dacht ze, om zich heen speurend naar een plek om ze weg te leggen, maar het was te laat.

‘Sorry, Mr. Bonningham,’ zei ze toen ze de deur opende en de tijd zag op de klok boven zijn aristocratische zilvergrijze hoofd: drie over halfacht.

Naderhand in haar eigen kantoortje kon Maggie zich amper iets herinneren van wat zich het uur daarvoor had afgespeeld. Uiteraard moest ze de bespreking met Bonningham hebben afgerond en over de gang zijn gelopen naar haar eigen, een stuk minder prestigieuze kantoortje – met nul ramen of überhaupt enig uitzicht, afgezien van het stoffige kopieerapparaat op de gang. En ze moest op een zeker moment een kop thee voor zichzelf hebben gezet, want er stond er een binnen handbereik, die in de tussentijd ijskoud was geworden. De bloemen die ze vanochtend had gekocht, stonden ook in een mooie handbeschilderde vaas op haar bureau. Maar ze mocht doodvallen als ze zich kon herinneren een van die dingen te hebben gedaan.

Haar hoofd tolde nog na van het gesprek met Bonningham. Op de een of andere manier lukte het hem haar altijd van haar stuk te brengen.

‘Je zult vast wel weten dat ik je al een poosje als een protegee beschouw,’ was hij met de deur in huis gevallen zodra ze was gaan zitten – de man wond er nooit doekjes om.

‘Pardon?’ had ze gevraagd. Van zijn chique mahoniehouten vitrinekasten bomvol kostbare antieke voorwerpen was ze steevast onder de indruk. Ze werd zo zelden binnengevraagd in zijn kantoor dat wanneer de gelegenheid zich voordeed, ze onwillekeurig werd afgeleid door alle prachtige voorwerpen die erin uitgestald waren. Oude Spaanse munten, een van de eerste Winchester-geweren ooit geproduceerd en een gebroken stenen reliëf – een ori-

gineel deel van de beelden van Elgin, als het echtheidscertificaat klopte...

Inmiddels was ze al zeven jaar werkzaam als taxateur en veiler bij Bonninghams Veilinghuis. Het was een eigenaardige functie, een combinatie van manusje-van-alles en manager, maar het had ook iets heerlijk onvoorspelbaars. De ene dag kon je in de bijkeuken van een landhuis een sèvresvaas ontdekken die gebruikt werd om een bonte verzameling paraplu's en wandelstokken in te bewaren, en de volgende stond je een partij stoffige oude boeken te taxeren die hooguit twee pond waard waren. Ze was dol op het schatjagersaspect van haar baan, de spanning of ze kostbare spullen of prullen zou aantreffen, en ze vond het ook heerlijk als aan het eind van elke veiling de vloer letterlijk weer ontruimd was. Elke maandagochtend was de veilingvloer bij Bonninghams leeg en was het tijd om weer met een schone lei te beginnen, een structuur die haar behoefte aan constante vernieuwing vervulde – iets ouds en aftands er, met een beetje liefde en slim etaleren, weer als nieuw en begerlijk uit laten zien.

'We draaien goed,' was Bonningham verdergegaan, met zijn vulpen op de leren onderlegger tikkend om zijn woorden kracht bij te zetten. 'Jij zorgt ervoor dat de zaken als een geoliede machine blijven lopen, Maggie, en je hebt al die nieuwe systemen voor ons ingevoerd: de onlinecatalogus, de database. Alleen daardoor kunnen we momenteel onze concurrentiepositie handhaven. Je zult je ongetwijfeld realiseren dat we er zonder jou heel anders voor zouden staan.'

Op dat punt was ze rood aangelopen en had ze niet geweten of ze instemmend hoorde te reageren of haar mond moest houden. 'Dank u,' had ze opgelaten gezegd.

Bonningham had de pen op het bureau laten vallen en was naar voren geleund. 'Dus daarom bied ik je een nieuwe functie aan: vei-

lingmeester. Van nu af aan heb jij de leiding over de werkvloer. Hoe klinkt dat?’

Protegee? Een promotie? Het had haar geduizeld. Ze had er geen idee van gehad dat hij haar zo hoog had zitten. De man was negen van de tien keer volstrekt ondoorgrondelijk, en opeens zat hij haar te vertellen dat hij onder de indruk was van haar werk?

‘Ik doe zo nu en dan zelf nog een veiling – de jaarlijkse kunstveiling, de bijzondere wijnen,’ was Bonningham verdergegaan. ‘Maar ik ga me meer richten op mijn taken als bestuursvoorzitter.’

Ze had geknikt, geprobeerd de brok in haar keel weg te slikken. Waarom was ze ineens zo... emotioneel geworden? Het vooruitzicht meer verantwoordelijkheden op zich te nemen was wel een dingetje – ze had het gevoel dat ze nu al moeite had om alles bij te benen. Maar nee, dat was het niet geweest. Ze was nooit teruggekeerd voor hard werken. Maar in haar achterhoofd had ze een stemmetje gehoord dat haar vroeg: Ben je er echt klaar voor? Verdien je dit? Het was de stem geweest van haar moeder. Kritisch en negatief.

Bonningham moest haar aarzeling hebben aangevoeld, want hij had gefronst. ‘Ik blijf gewoon hier, hoor,’ had hij gezegd, haar opennemend met een blik alsof hij zich afvroeg of hij zich in haar had vergist. ‘En ik kan je helpen met advies over personeelszaken en zo tot je je draai gevonden hebt.’

Wezenloos had ze hem aangestaard. Bonningham had teruggekeken, waarbij zijn mondhoeken licht omhoog waren gekruld. ‘Mag ik uit je zwijgen opmaken dat het een ja is?’

Met een schok was ze bij haar positieven gekomen. ‘Ja, ja, natuurlijk,’ had ze vlug gezegd, want ze wist dat er weinig anders viel te zeggen. ‘Dat is geweldig, dank u...’

‘Mooi zo,’ had Bonningham met een glimlach op zijn gezicht gezegd.

Haar enthousiasme had het hem gedaan, maar plotseling had ze zich duizelig gevoeld. God, wat heb ik gedaan?

‘Nou, laten we dan meteen spijkers met koppen slaan,’ had hij kordaat gezegd. ‘Ik zal het nieuws vandaag bekendmaken, en we moeten wat dingen regelen. Leg dan nu die malle bloemen eens weg en pak een notitieblok en een pen. Kom op, Maggie, we hebben niet de hele dag.’

Terwijl ze een lijst hadden opgesteld van dingen die moesten gebeuren, had ze zich als verdoofd gevoeld. En zo was ze zich de rest van de ochtend blijven voelen.

Er klonk een klopje op de openstaande deur van haar kantoor-tje. ‘Hoi, leuk weekend gehad?’ vroeg Zac, een van de vaste assistenten die ze had aangenomen met haar miezerige personeelsbudget, voornamelijk om de zaal in te richten voor de wekelijkse veiling. Het was een aardig joch, maar hij was een tikje hopeloos. Ze dacht tegen de tijd dat ze hem iets had uitgelegd en hij was weggelopen om het klusje halfhalf te klaren vaak genoeg dat het veel minder moeite zou hebben gekost om het gewoon zelf te doen.

‘Wat moet ik doen met dit veilingnummer van vrijdag, baas?’ vroeg hij met een blik op de gehavende kartonnen doos in zijn armen, die uitpuilde van de gehaakte kleedjes en gekreukt linnen-goed en die ze er veelbelovend uit had vinden zien. Voor een bod van vijftig penny boven het minimum van vijf pond had ze hem voor zichzelf op de kop getikt.

‘Zet hier maar neer, Zac. Dank je,’ zei ze, gebarend naar een lege plek naast haar bureau.

Ze vond het enig om oude spullen te vinden in partijen ongeregeld. Soms bevatte zo’n doos weliswaar slechts meuk, maar ze had

in de loop van de jaren ook een aantal onvervalste juweeltjes aangetroffen. Zoals de doorzichtige Lucite-handtas, zonder ook maar één krasje erop en nog in de originele jarenvijftigdoos van Saks Fifth Avenue, New York, waarvan ze wist dat die vijfhonderd pond of meer kon opbrengen. Ze bewaarde hem zodat ze hem op een dag aan Pearl kon doorgeven.

De gedachte zulke beeldschone, kostbare dingen als de tas aan haar dochter te geven, verspreidde een warme gloed door haar lijf. Bij gebrek aan erfstukken in de familie zouden ze Maggies nalatenschap vormen, iets waardevols wat Pearl kon koesteren of op een dag zelfs kon verkopen als de nood aan de man kwam. En als de tas nu al zoveel waard was, kon ze zich wel voorstellen wat hij over twintig of dertig jaar tijd waard zou zijn. Desondanks hoopte ze dat Pearl de prachtige ovale handtas – bezaaid met piepkleine goudstaafjes en met een stervormig motief in de harde klep gestanst – niet uitsluitend als een investering zou zien. Wat ze werkelijk hoopte, als ze heel eerlijk was tegen zichzelf, was dat Pearl zou aanvoelen wat het verzamelaarsvirus inhield, dat ze haar moeder en haar onbedwingbare liefde voor oude dingen zou begrijpen. Haar bewondering voor het vakmanschap en de geschiedenis achter zulke mooie oude stukken. Wat ze meer dan wat dan ook wilde, was dat type band tussen hen. Precies wat ze zelf nooit met haar eigen moeder had gehad.

Ze schrok op uit haar dagdromen bij een volgend klopje op de deur. Dit keer was het Judy, de officemanager. Met een stapel dossiers onder haar arm gepropt, zag ze eruit alsof ze op weg was naar het archief. Judy werkte al bijna twintig jaar bij het bedrijf. Het personeel beschouwde haar als deel van het meubilair, maar haar vergangene schoonheid en kalme zelfverzekerdheid hadden iets wat Maggie deed vermoeden dat zij en Bonningham ooit, in een ver, ver verleden, meer dan collega's waren geweest. In elk geval kende

ze het bedrijf van haver tot gort, en Maggie betwijfelde of er een geheim bij Bonninghams bestond waarvan Judy niet op de hoogte was.

‘En, lieverd,’ zei Judy, plukken grijs haar uit haar gezicht strijkend. ‘Wat had de oude Bonners te melden?’

Maggie aarzelde, waarop Judy vooroverboog om haar gezicht aandachtig op te nemen. ‘Gaat het wel?’ Ze fronste. ‘Je ziet een beetje pips. Je bent toch niet...’

‘Nee, nee,’ ontkende ze vlug. ‘Beslist niet.’ Waarom leek iedereen ervan uit te gaan dat wanneer je één klein kind had, je er snel daarna weer eentje plande? ‘Sorry, kun je de deur even dichtdoen, Judy? Het gaat prima. Het is alleen, nou ja... Bonningham heeft me net gevraagd de leiding over de werkvloer op me te nemen. Als veilingmeester,’ zei ze met ongelovig opgetrokken wenkbrauwen.

‘Echt? Dat is geweldig nieuws!’ riep Judy uit. ‘Wat is het probleem, dan? Je lijkt een tikje ontzet. O, ik snap het al,’ zei ze, en ze ging zitten. ‘Tim.’

‘Hij zal er niet moeilijk over doen, denk ik,’ zei ze, weifelend bij de gedachte aan haar man, die, ondanks zijn vaak wat korte lontje, een sterk moreel kompas had en in bijna elke situatie waarmee hij geconfronteerd werd, wist wat hem te doen stond. In tegenstelling tot haar. ‘Het punt is alleen dat hij onlangs aan een groot project is begonnen en we net hadden afgesproken dat ik zou proberen wat minder te gaan werken...’ Ze beet op haar lip. ‘Hemel, Judy, hoe graag ik dit ook wil, het komt op zo’n slecht moment. Pearl begint al meer van me te vragen, en dan is Stella er ook nog. Die zit momenteel voor haar eindexamen. We zouden er dit jaar meer voor haar moeten zijn, niet minder.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Niet te geloven dat dit uitgerekend nu gebeurt.’

Ze wist dat de felbegeerde promotie heel wat meer avond- en weekendwerk zou betekenen. Zij en Tim moesten nu al alle zeilen

bijzetten – er zat bijna geen rek meer in. Waarom moest alles altijd tegelijk komen? Het was precies hetzelfde geweest toen ze erachter kwam dat ze zwanger was, bijna vijf jaar geleden.

Ze was net dertig geworden (haar persoonlijke, onuitgesproken deadline om haar carrière op de rit te hebben), en Sotheby's had haar benaderd voor een nieuwe functie van textieexpert. Maar toen de zwangerschapstest positief bleek, had ze voor de functie moeten bedanken: aan een nieuwe baan beginnen terwijl ze meteen na de geboorte van de baby met verlof moest, was een te groot risico. Haar bedrijf was zo klein dat reputatie allesbepalend was – het was het simpelweg niet waard. 'We moeten ons nu op ons gezin richten, Maggie,' had Tim gezegd, en ze had geweten dat hij gelijk had.

Maggies werk was haar passie, en ze was er goed in. Ze had er een neus voor om de mooiste stukken te ontdekken en had een haast onberedeneerbare fascinatie voor hun onbekende verleden. Ze beschouwde zichzelf als een soort beschermer, of koppelaar, die ze samenbracht met mensen die ze zouden koesteren. Het verveelde haar nooit. Ook de veilingen vond ze leuk, het gevoel dat ze in de huid van iemand anders kroop wanneer ze de hamer hanteerde. Een zelfverzekerder en professioneler iemand. Een expert in haar vak, op zijn minst.

'Je verdient deze baan absoluut, Maggie, dat weet je zelf ook,' zei Judy, die een kneepje in haar hand gaf. 'En je zult het hartstikke goed doen, dat weet ik zeker.'

'Dank je,' zei ze met een beverig glimlachje, en ze voelde haar ogen verraderlijk prikken.

'Wel, ik kan niet de hele dag zitten keuvelen,' sprak Judy kordaat, de dossiers tegen haar borst drukkend. 'Ik moet maar weer eens terug – de telefoon staat roodgloeiend vanochtend.' Ze draaide zich om, maar keek over haar schouder naar Maggie. 'Lunch bij Pret?'

‘Ja, dolgraag.’ Ze ging rechtop zitten en wierp Judy een glimlach toe toen die de deur achter zich dichtdeed.

Zodra de deur dicht was, zakte ze echter met een zucht weer onderuit in haar stoel. Waarom was ze zo van de kook? Ze zou een gat in de lucht moeten springen, maar in plaats daarvan stond het huilen haar nader dan het lachen. Haar blik viel op de hortensia’s in de vaas op haar bureau, naast een kleine verzameling foto’s. De meeste waren van Tim en Pearl, hoewel er eentje bij stond van haar jeugdvriendin Kate en haar ouders. Het aloude knagende schuldgevoel onderdrukte ze gauw. Ze had hen al jaren niet meer gezien. Ze pakte een kleine foto in een zilveren lijstje, van een nog piepjonge Pearl in Tims armen, en dacht terug aan die eerste paar maanden na Pearls geboorte.

‘Wat doen we met haar, Tim?’ had ze gejammerd, scheel kijkend van vermoeidheid van alle slapeloze nachten.

‘Oordopjes in doen?’ had hij geopperd, want hij had ook geen flauw idee gehad, maar was lang niet zo ten einde raad geweest. Met vallen en opstaan hadden ze samen hun weg als ouders gevonden, al had Tim dat al eerder meegemaakt met Stella, ofschoon lang geleden.

Maggie had zich stuurloos gevoeld. Het kleine wezentje dat hun dagen en nachten had beheerst, was net een heel jonge, heel humeurige dictator geweest, die haar ongenoegen had geuit zodra het maar heel eventjes wat rustiger was geworden. Tim leek altijd zo goed te kunnen omgaan met stresssituaties, terwijl zij altijd en eeuwig onzeker was of ze het wel goed deed. En haar onzekerheid was vergroot door haar zorgen over werk. In die eerste paar maanden nadat Pearl was geboren, had ze zich constant zorgen gemaakt: moest ze proberen een fulltimebaan te combineren met het moederschap, of thuisblijven en het gezin laten leven van één inkomen? Moest ze proberen haar succesvolle carrière uit te bouwen,

of zou dat inhouden dat ze niet het soort moeder kon zijn dat ze altijd had gehoopt te worden? Parttime gaan werken bij Bonninghams was domweg geen optie geweest, maar destijds had ze het niet zien zitten om helemaal te stoppen met werken. Ze had moeten denken aan de keuze van haar eigen moeder om thuis te blijven, en hoe ongelukkig die daarvan was geworden. Ze had maar niet de beste oplossing kunnen vinden voor het lastige parket waarin ze zich bevonden.

‘Als je wilt werken, blijf dan werken,’ had Tim gezegd, pragmatisch als altijd. ‘Doe wat je moet doen. Ik wil alleen niet dat je gaat flippen omdat je het niet kunt bolwerken.’

Hij had een punt gehad. Tim was haar rots in de branding, altijd paraat om haar met beide benen op de grond te zetten. Uiteindelijk was ze teruggekeerd naar Bonninghams en had Pearl de week nadat ze vijf maanden was geworden naar de crèche op Tims werk gebracht. Aanvankelijk had ze zich verdorven gevoeld wanneer ze haar enigszins krappe, enigszins trekkerige prezwangerschapspak aantrok en de deur uit ging. Later had het echter prettig gevoeld, op kantoor, wanneer ze wist dat ze de komende zeven uur had om te doen waar haar hart lag. Maar ze had zich vreselijk schuldig gevoeld om het zelfs maar tegenover zichzelf toe te geven.

Dat was bijna vier jaar geleden, en Pearl was uitgegroeid tot een levendig meisje met een eigen willetje. Elke keer dat ze aan haar dacht, werd Maggie verscheurd tussen liefde en schuldgevoel. Ze wilde werken én ze wilde meer tijd met haar dochter doorbrengen. Waarom kon het niet allebei? Er was gewoon geen eenvoudige oplossing. Soms had ze het idee dat de balans tussen werk en privé even fijn en delicaat was – en even snel kon bezwijken onder druk – als het gouden kettinkje om haar hals.

Haar vingers streken over de gezichten van Tim en Pearl in het

zilveren lijstje – haar gezinnetje. God, wat hield ze van hen. Zo intens dat ze soms het gevoel had dat het haar dood zou worden als hun ooit iets overkwam. Na de pittige start van Pearls babytijd was het allemaal wat gemakkelijker geworden. Maar toen was Stella bij hen komen wonen.

Tims dochter uit een vorige relatie had een paar maanden geleden ineens bij hen voor de deur gestaan, als een zwerfkat. Met gefronste wenkbrauwen in een pantomimeact van razernij had ze Maggie opzijgeduwd en was langs haar geklost op die grote zwarte legerkisten van haar.

‘Pap! Pap!’ had ze geroepen, de hal door banjerend. Hun huis en hun leven binnen als een grote steen die in een vijver werd gegooid waarvan het water eindelijk kalm was geworden na een storm.

Stella met haar donkere ogen, lange bleke ledematen en blauwzwarte lokken die haar de uitstraling van een Franse nachtclubzangeres gaven. Met haar jongens en korte rokjes en haar gepaf, waarvan ze dacht dat Maggie en Tim te stom waren om het te merken. Haar gigantisch dwarse buien. In de zeldzame gevallen dat Stella wél te genieten was, betekende dat meestal dat ze iets wilde: geld voor een muziekfestival of een tripje naar de warenhuizen in Oxford Street, of een lift naar een plek waar ze had afgesproken met haar al even stuurse vrienden. Stella behandelde Maggie met het soort misprijzen dat iemand normaal gesproken reserveerde voor een oude, een uur in de wind stinkende hond die opspringt om je gezicht af te lebben.

Het icoontje van een binnengekomen e-mail verscheen op haar scherm, waarop ze de ingelijste foto terugzette op haar bureau. Hij was van Bonningham, met een telefoonnummer in de onderwerpregel.